

Bác Sĩ và lương tâm

N.V. Pháy viết theo lời kể

Cứu người trên máy bay

Một hành khách là một thanh niên trẻ đang mang ống nghe (headphone, Kopfhörer) xem phim vui trên chuyến máy bay hàng không từ phi trường J. Kennedy New York về Frankfurt vào ngày 08.12.2006 sau một chuyến viếng thăm khoảng 10 ngày ở thành phố New York và thăm đứa em gái đang học ở đại học New York University, Stern School. Sau khi cất cánh và bay được khoảng 4 giờ đồng hồ, máy bay đang ở cao độ khoảng 33.000 feet (khoảng 11 km) cách mặt biển. Nhìn qua cửa sổ của máy bay thì trời đã tối hẳn, hành khách không thấy gì ngoài không gian đen ngịt. Hầu hết hành khách đang ru hồn trong những giấc ngủ chập chờn. Nhưng cũng có người đọc báo hoặc xem phim v.v. Không khí trong máy bay tương đối yên lặng. Có lẽ ai ai cũng mong đợi máy bay đến nơi sớm, hạ cánh.

Bỗng nhiên có những chiêu đãi viên hàng không với vẻ mặt lo lắng trước một hành khách trạc tuổi quá 43, người Gia Nã Đại, đang nằm dài bất tỉnh trên lối đi giữa hai hàng ghế ngồi. Có những hành khách khác đứng gần đó xăm xì về bệnh nhân. Mỗi lúc tiếng ồn càng lớn và càng lan ra khắp mọi nơi. Người thanh niên đang xem phim bỗng nhiên vứt ống nghe xuống và chạy nhanh lại nơi người hành khách đang nằm thì bị một nữ chiêu đãi viên hàng không ngăn cản:

- Xin mời ông tránh ra xa vì một hành khách đang bất tỉnh, khá nghiêm trọng

Thanh niên đáp lại:

- Thưa bà, tôi là bác sĩ .

Đồng thời người thanh niên muốn lấy thẻ bác sĩ để đưa cho chiêu đãi viên xem. Chưa kịp đưa thì nữ chiêu đãi viên đã nhanh miệng nói:

- Xin nhờ bác sĩ cứu hành khách này

Tức thì, người thanh niên đã yêu cầu nữ chiêu đãi viên mang hộp cứu thương và bình dưỡng khí, đồng thời bác sĩ đã dùng những ngón tay bắc mạch bệnh nhân ngay tức khắc. Mạch tại cổ tay của bệnh nhân không nhảy, tại yết hầu (trên cổ) cũng không, ở ngực cũng chẳng nghe động tĩnh gì. Mặc dù gương mặt của bác sĩ rất bình tĩnh nhưng trước tình thế như vậy bác sĩ đã cũng thấy hơi lo lắng cho số phận hành khách này vì máy bay đang ở trên bầu trời tịch mịch đang bay vượt đại dương không thể nào đáp ngay để cấp cứu bệnh nhân được mặc dù tình trạng của bệnh nhân có nguy kịch đến đâu. Nhanh lắm là đáp xuống phi trường nào gần nhất mà thôi nếu có sự yêu cầu của bác sĩ cấp cứu. Tức thì với kinh nghiệm làm việc bác sĩ đã nhanh tay cởi quần của hành khách bất tỉnh đó và bắc mạch tại hán. Trong lòng bác sĩ cảm thấy vui vì mạch của bệnh nhân còn đập mặc dù đập rất yếu ớt. Thế thì còn nước còn tát. Khi bình dưỡng khí vừa được nữ chiêu đãi viên mang tới, bác sĩ đã cho bệnh nhân thở dưỡng khí ngay. Bác sĩ đã nhờ một hành khách ngồi gần bên cạnh bệnh nhân giữ 2 chân bệnh nhân trên độ cao vừa phải để cho máu trong cơ thể bệnh nhân nhanh chảy lại về tim, đồng thời bác sĩ đã dùng hai bàn tay ấn mạnh từng nhịp lên ngực bệnh nhân. Sau những phút với phương pháp cấp cứu, bác sĩ đã thấy gương mặt bệnh nhân thay đổi từ xanh mét trở nên tươi từ từ trở lại. Lúc bấy giờ bác sĩ dùng ống nghe mạch tim trong hộp cấp cứu để đo mạch của bệnh nhân thì thấy mạch tim bắt đầu đập từ từ đập đều đặn hơn. Sau khoảng 7 phút tiếp tục cấp cứu thì bệnh nhân đã hồi tỉnh trở lại. Bác sĩ đã dìu bệnh nhân về chỗ ngồi và theo dõi tiếp tục tình trạng bệnh nhân qua những sự dò hỏi về tình trạng sức khoẻ của bệnh nhân đã có trong quá khứ như thế nào để bác sĩ viết biên bản và có những đề nghị cần thiết đối với bệnh nhân khi máy bay đáp xuống phi trường. Sau khi viết biên bản, bác sĩ đọc cho bệnh nhân nghe rồi bệnh nhân ký xác nhận và biên bản cũng được trao cho phi hành đoàn.

Trong lúc bác sĩ đang cấp cứu bệnh nhân có những hành khách lo xa nói rằng: Không biết có phải người đó là bác sĩ thật không mà trông thấy trẻ quá. Nhưng có người lại nói: Ông ấy thấy trẻ mà cấp cứu lành nghề quá vậy như vậy ông ấy là bác sĩ đúng rồi. Một hành khách trẻ tuổi ngồi kế bên bác sĩ trước khi xảy ra sự việc thì đã trò chuyện với người thanh niên trẻ này và cũng đã được biết người thanh niên đó thật sự là bác sĩ và cô ta đã nói: Thanh niên ấy thật sự là một bác sĩ đầy quý vị. Xin quý vị yên tâm.

Sau khi bệnh nhân bắt đầu tỉnh trở lại thì có một bác sĩ người Gia Nã Đại cũng vội đến. Đến nơi ông thấy bác sĩ trẻ tuổi cấp cứu khá lành nghề nên ông cũng cảm thấy vui mừng rằng đồng nghiệp đã cứu người. Sau đó, tất cả hành khách trên máy bay đều vỗ tay vang dội tán thưởng những hành động cứu người của bác sĩ đến từ Đức quốc giống như chuyện phim vậy.

Thanh niên với hành động cứu người ấy là bác sĩ Nguyễn Văn Phúc, tốt nghiệp bác sĩ y khoa tại đại học Giessen, Cộng Hoà Liên Bang Đức năm 2005 lúc 26 tuổi và đang làm việc tại bệnh viện ở Limburg thuộc khoa nội thương, cấp tính và đôi khi làm ở phòng cấp cứu.

Bác sĩ và đồng hương

Đã 2 tuần rồi bác sĩ Phúc chưa về thăm cha mẹ, mặc dù bác sĩ Phúc làm việc ở bệnh viện cách nhà cha mẹ khoảng 90 km. Công việc thì rất nhiều. Một số bạn đồng nghiệp vắng mặt nên bác sĩ Phúc phải thay thế, hơn nữa bác sĩ Phúc đã có một số kinh nghiệm làm việc ở những khoa cấp cứu, khoa cấp tính và nội thương nên đã được yêu cầu giúp đỡ. Bác sĩ Phúc hàng tuần chơi thể thao, thể mà trong thời gian gần đây bác sĩ cũng phải vắng mặt đôi lần.

Cuối cùng bác sĩ cũng phải sắp xếp thời gian và đã về thăm cha mẹ vào một ngày chủ nhật của tháng 10 năm 2006. Khi bác sĩ về nhà thăm viếng cha mẹ và hỏi thăm sức khoẻ cha mẹ thì cha mẹ kể tốt nhưng đồng thời cha mẹ thuật lại chuyện viếng thăm một bác gái trên 70 tuổi, đồng hương đang sống tại Frankfurt đã bị bệnh phải đưa vào nhà thương cấp cứu và mới trở về nhà.

Nguyên nhân, trước đó một tuần, bác đang nấu nướng ở nhà bếp trong dịp Lễ Thọ Bát Quán Trai do Chi Hội Phật Tử tại Frankfurt tổ chức thì đến ngày cuối cùng bác bị choáng váng mặt mày và ngất xỉu, phải được đưa vào nhà thương. Ở bệnh viện bác khai là đau gan nhưng bác sĩ bệnh viện không tìm ra chứng bệnh gan và cuối cùng sau 1 tuần lễ bác nằm tại bệnh viện để được theo dõi thì họ cho xuất viện. Vì bác sống một mình, con cái thì ở quá xa, tiếng Đức thì không hiểu nhiều nên bác không hiểu bác sĩ ở bệnh viện nói gì. Khi về nhà bác cảm thấy rất lo lắng vì bác không hiểu bị bệnh gì, cứ nghĩ là bị bệnh gan. Khi bà con đến thăm viếng, hỏi thăm thì bác cũng không biết bệnh gì mà kể, chỉ biết nói rằng đau gan. Những gì bác sĩ ở bệnh viện nói thì bác không hiểu. Cũng tội nghiệp cho bác.

Khi bác sĩ Phúc được mẹ thuật lại thì bác sĩ Phúc nói với mẹ rằng để con đến thăm bác để biết bác bị bệnh gì mà giúp đỡ bác. Thế thì bác sĩ Phúc đã nhờ mẹ liên lạc và đã đến viếng thăm bác ấy. Sau khi bác sĩ Phúc đến thăm bác cũng như liên lạc với bệnh viện sau đó thì được biết rằng bác đó bị bệnh bao tử. Điều đau đớn thay là bệnh bao tử mà bác không biết. Cứ mỗi lần bác bị đau trong bụng thì bác lại uống dầu xanh. Loại dầu xanh rất nóng. Uống nhiều dầu xanh nóng, bụng càng bị đau và rất có hại cho bao tử. Sau khi thăm hỏi, cũng như bác sĩ Phúc trực tiếp liên lạc với bệnh viện để biết thêm chi tiết về bệnh nhân, bác sĩ Phúc đã khuyên bác đừng nên uống dầu xanh nữa và nên đi bác sĩ khi bị đau để nhờ bác sĩ điều trị thì tốt hơn. Từ đó đến nay, mấy tháng qua, bệnh trạng của bác không tái phát. Xin chúc mừng bác và xin ca ngợi lòng nhiệt thành của bác sĩ N. V. Phúc.